

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobkyně: DOMEČEK TISÁ, o. p. s.**, IČ: 28736575, se sídlem Tisá 248, zastoupené JUDr. Ninou Rydlovou, advokátkou, se sídlem Krajínova 996/68, Třebíč, proti **žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2014, č. j. 2013/49206-911/1,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 24. 4. 2014, č. j. 2013/49206-911/1, **se pro nezákonnost a pro vady řízení z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 13.200 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 24. 4. 2014, č. j. 2013/49206-911/1, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 6. 6. 2013, č. j. 299/SZ/2013. Tímto rozhodnutím krajský úřad vyslovil, že zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc DOMEČEK TISÁ, o. p. s., zřízené žalobkyní jako právnickou osobou pověřenou k výkonu sociálně-právní ochrany dětí, nesplňuje podmínky pro výkon sociálně-právní ochrany dětí, a dále vyslovil, že pověření ke zřízení a provozování zařízení pro děti

vyžadující okamžitou pomoc, které bylo žalobkyni vydáno rozhodnutím krajského úřadu ze dne 22. 8. 2011, č. j. 1349/2011, JID: 155603/2011/KUUK, zaniká. Zároveň krajský úřad vyloučil odkladný účinek odvolání proti tomuto rozhodnutí. Žalobkyně se současně v žalobě domáhala toho, aby soud zrušil i rozhodnutí krajského úřadu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

V žalobě žalobkyně namítala, že žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav, neprovedl navržené důkazy, své závěry opřel o nepodložené domněnky a vyvodil z nich nesprávné právní závěry. Žalobkyně konstatovala, že jako provozovatel zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc splnila povinnost, kterou jí ukládal čl. II bodu 8 zákona č. 401/2012 Sb., jímž byl novelizován zákon č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o SPOD“). Podle žalobkyně měl krajský úřad následně z moci úřední zahájit správní řízení za účelem posouzení zákonných podmínek zařízení pro poskytování sociálně-právní ochrany dětí podle čl. II bodu 10 zákona č. 401/2012 Sb. Krajský úřad však zahájení řízení žalobkyni neoznámil, nevymezil předmět řízení a dokonce jej libovolně během řízení měnil, přestože na tuto vadu žalobkyně opakovaně během řízení poukazovala. Ze spisové dokumentace podle žalobkyně vyplývá, že krajský úřad neměl jasno, ve které věci řízení vede. Žalobkyně tvrdila, že krajský úřad po celé řízení vymezoval jeho předmět jako řízení o vydání pověření a ze své libovůle tento předmět rozšířil, prováděl kontroly a rozhodl o zániku pověření, ačkoli o této věci řízení nezahájil, žalobkyni řádně neinformoval a neposkytl jí možnost bránit svá práva. Krajský úřad si podle žalobkyně ze své libovůle rovněž rozšiřoval výčet podmínek, které měly být v řízení posuzovány; inicioval kontrolu čerpání státního příspěvku pro zřizovatele zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc, nicméně rozhodl, aniž vyčkal výsledku kontroly. Žalobkyně podotkla, že postup správních orgánů v tomto druhu řízení vymezuje metodický pokyn žalovaného ze dne 21. 12. 2012 nazvaný *Informace k vybraným ustanovením zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí, ve znění zákona č. 401/2012 Sb. k 21. 12. 2012*.

Podle žalobkyně v postupu krajského úřadu absentuje vydání závazného stanoviska ke splnění zákonných podmínek pro výkon sociálně-právní ochrany v zařízeních, která se nacházejí v jeho správním obvodu, jež mělo být vydáno nejpozději do šesti měsíců od přijetí oznámení pověřené osoby o názvu a adrese sídla zařízení. Bez závazného stanoviska nemohlo být rozhodnutí vydáno, jelikož krajský úřad měl povinnost vyčkat vydání závazného stanoviska podle § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a zejména dát žalobkyni možnost uplatnit svá procesní práva. Žalobkyně namítala, že žalovaný se touto procesní vadou nezabýval.

Žalobkyně nesouhlasila se závěrem žalovaného, že ačkoli jí nebylo oznámeno zahájení řízení a nebyl vymezen předmět řízení, tato zásadní procesní pochybení neměla vliv na její možnost účinně hájit svá práva a oprávněné zájmy. Připomněla, že správní řád jasně vymezuje, jak má správní orgán postupovat při zahájení správního řízení z moci úřední. Žalobkyně uvedla, že krajský úřad oznámení o zahájení řízení nevydal, tedy v něm nemohl vymezit předmět řízení. Dále podotkla, že nepodala žádost o zahájení řízení, její povinností bylo pouze oznámení místa a adresy provozovny. Procesní vadu spočívající v nezahájení řízení o zániku pověření ke zřízení a provozování zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc nelze podle žalobkyně zhojit pouhým tvrzením žalovaného, že tato vada neměla vliv na správnost napadeného rozhodnutí a že žalobkyně může po odstranění nedostatků opětovně požádat o vydání rozhodnutí o pověření. Žalobkyně dodala, že zákon o SPOD ani institut zániku pověření v této souvislosti nezná. Z rozhodnutí o nesplnění zákonných podmínek nelze

podle žalobkyně automaticky vyvodit závěr, že dříve udělené pověření zaniká. Žalobkyně zdůraznila, že správní orgán nemůže ze své libovůle rozhodovat o věci, kterou zákon nezná. Podle žalobkyně je nutno rozsah a závažnost porušení podmínek řádného výkonu pověřených činností pečlivě a spravedlivě posoudit, rozhodnutí o odnětí pověření musí předcházet kontrola a upozornění na závažné nedostatky.

Vzhledem k tomu, že krajský úřad žalobkyni podle jejího tvrzení na základě nepodložených důkazů obvinil ze špatného zacházení s dětmi, žalobkyně navrhla výslech svědků, a to svých zaměstnanců a dětí pobývajících v zařízení, což krajský úřad, ani žalovaný neprovedli. Žalovaný neprovedl ani důkaz písemnými vyjádřeními těchto osob a ani k nim ve svém rozhodnutí nepřihlédl, aniž uvedl důvody, proč nebylo návrhům žalobkyně vyhověno. Žalovaný tudíž podle žalobkyně neúplně zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobkyně poznamenala, že krajský úřad uplatnil v podstatě jediný důkaz, a to výpověď bývalých dvou zaměstnankyň, o jejíž pravdivosti však vznikly důvodné pochybnosti. Není možné, aby v situaci, kdy byla namítána nepravdivost výpovědí, krajský úřad odmítl provést jiné důkazy, které by potvrdily, nebo vyvrátily námitky žalobkyně. Krajský úřad se podle žalobkyně vůbec nevypořádal s výpovědí nezl. G. K., ačkoli tato výpověď zcela vyvrací závěry, na kterých je stavěno jeho rozhodnutí; krajský úřad odmítl provést výslech této svědkyně, i když se sama dostavila na krajský úřad a chtěla se k celé věci vyjádřit. Žalobkyně namítala, že porušení jejích základních procesních práv, a to práva účastnit se výslechů svědků a klást jim otázky, nemůže být zhojeno možností vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný se podle žalobkyně nevypořádal s její námitkou, že ji krajský úřad záměrně neuvědomil o provádění důkazů výslechem svědků, ani s námitkou, že nezletilý D. O. chtěl svou předchozí výpověď odvolat, neboť si uvědomil, že by neměl lhát.

Žalobkyně dále poukázala na způsob provedení výslechu svědků. Podle žalobkyně oprávněná úřední osoba Mgr. Š. prováděla výslechy sama bez další úřední osoby, nejdříve seznámila svědky s výpovědí nezletilých dětí a dalších svědků, a poté jim kladla zavádějící otázky. Takto provedené výslechy použil krajský úřad jako podklad k vydání rozhodnutí, aniž dal možnost osobám zmíněným ve výpovědích vyjádřit se ke vzneseným obviněním. Podle žalobkyně Mgr. Š. záměrně shromažďovala důkazy pouze svědčící v její neprospěch, a to i nezákonně, když tajně bez vědomí personálu zařízení pořizovala na mobilní telefon fotografie spisu nezletilé G. K. při příležitosti kontroly, která se konala dne 26. 4. 2013. Focení spisové dokumentace, která neměla nic společného s financemi, na které byla zaměřena kontrola, hodnotila žalobkyně též jako překročení pravomocí úřední osoby. Dodala, že Mgr. Š. takto získaný dokument zavádějícím způsobem interpretovala pracovníci Magistrátu města Děčín paní H. s cílem zajistit si negativní odezvu ve věci spolupráce žalobkyně s orgánem sociálně-právní ochrany dětí Děčín. Krajský úřad ani žalovaný se k této skutečnosti nevyjádřili. Žalobkyně také uvedla, že krajský úřad zakládal do spisu vymyšlené důkazy, např. záznam o telefonickém rozhovoru Mgr. Š. s paní M. ze dne 3. 5. 2013, který se neuskutečnil. Podle zjištění žalobkyně paní M. poskytovala informace pouze písemně a Mgr. Š. nikdy nehovořila. Žalobkyně zpochybnila rovněž vyjádření Magistrátu města Ústí nad Labem k její dosavadní činnosti; jednalo se o jediné negativní vyjádření ke spolupráci žalobkyně, které ani nebylo řádně zdůvodněno, a přesto bylo použito jako podklad k vydání rozhodnutí, aniž by se krajský úřad a žalovaný jakkoli vypořádali se stanovisky ostatních orgánů sociálně-právní ochrany dětí.

Podle žalobkyně jí oprávněná úřední osoba Mgr. Š. nechtěla ukázat kompletní spisovou dokumentaci, ačkoli se toho žalobkyně domáhala. Poznamenala, že z došlých

vyjádření různých orgánů je zřejmé, že ve spise chybí výzvy k těmto vyjádřením, dále záznam se jmény oprávněných úředních osob apod. Konstatovala, že dokumenty ve spise nebyly chronologicky číslovány a spis neobsahoval seznam dokumentů v něm obsažených. S kompletní spisovou dokumentací se žalobkyně seznámila až v řízení vedeném žalovaným, kdy jí byly předloženy dokumenty sloužící jako podklad k vydání rozhodnutí krajského úřadu, ke kterým se mohla vyjádřit až v odvolacím řízení, neboť o jejich existenci do té doby nevěděla. Protokol se jmény oprávněných úředních osob byl podle žalobkyně do spisu zařazen až v odvolacím řízení po jejím upozornění. Žalobkyně podotkla, že na seznamu oprávněných osob není uvedena Ing. L., která se žalobkyní komunikovala a podepsala rovněž konečné rozhodnutí. Z tohoto hlediska je podle žalobkyně nutno považovat vydané rozhodnutí za nicotné.

V průběhu řízení žalobkyně opakovaně uplatňovala výhrady proti praktikám a šikanóznímu a diskriminačnímu postupu Mgr. Š., která nedodržovala správní řád, překračovala meze své pravomoci a poskytovala nepravdivé informace dalším subjektům se snahou o další kontroly ze strany těchto subjektů. Diskriminační jednání Mgr. Š. spatřovala žalobkyně v tom, že zakládala vymyšlené důkazy do spisu; tajně pořizovala fotografie ze spisu nezletilé G. K., získané informace zkresleně předala paní H. z Magistrátu města Děčín a vyzývala ji k negativní odezvě s cílem poškodit žalobkyni; zaslala emailovou komunikaci paní H. Úřadu práce České republiky se žádostí o provedení inspekce; odmítla provést výslech nezl. G. K., která se sama dostavila na krajský úřad a chtěla se k celé věci vyjádřit; záměrně žalobkyni neuvědomila o provádění důkazů výslechem svědků a možnosti klást svědkům otázky; nezákonně prováděla výslechy svědků, a to paní H., P. a K.; odmítla žalobkyni umožnit nahlédnutí do spisu a neposkytla jí kompletní spisovou dokumentaci při příležitosti jednání dne 10. 5. 2013; záměrně shromažďovala důkazy svědčící pouze v neprospěch žalobkyně, význam důkazů zkreslovala a důkazy navržené žalobkyní nepoužila jako podklad pro vydání rozhodnutí; shromažďovala důkazy ze soukromí K. Z. a A. G., které nemají nic společného s probíhajícím řízením; po ukončení řízení opětovně podala dne 25. 6. 2013 podnět Policii České republiky ve věci špatného zacházení s dětmi směřující proti pracovníkům zařízení žalobkyně, ve kterém uvedla nepravdivé informace s cílem žalobkyni poškodit, přestože věděla, že v uvedené věci již bylo trestní oznámení podáno. S těmito námitkami se krajský úřad, ani žalovaný nevypořádali a Mgr. Š., přestože o její korektnosti a jednání byly velmi vážné a důvodné pochybnosti, se podílela na řízení až do vydání konečného rozhodnutí, přestože žalobkyně z důvodu ztráty důvěry opakovaně odesílala dokumentaci do rukou osoby nadřízené.

Žalobkyně dále poukázala na schůzku konanou dne 20. 3. 2013 iniciovanou Magistrátem města Ústí nad Labem, které se z neznámého důvodu účastnily pracovnice krajského úřadu. Podle žalobkyně se právě na této schůzce tyto dva orgány státní správy na základě nepodložených skutečností dohodly, že zařízení žalobkyně zlikvidují, aniž braly v potaz práci vynaloženou na jeho vybudování a osud dětí, které byly do zařízení žalobkyně umístěny z velmi problematických rodin, měly mnoho psychických problémů a v zařízení žalobkyně našly klid a pohodu.

Podle žalobkyně nelze přijmout závěr žalovaného ohledně zajištění personálního obsazení v zařízení žalobkyně za roky 2011 a 2012, neboť žalovaný se měl zajímat o zjištění aktuálního stavu. Žalobkyně uvedla, že v průběhu správního řízení u krajského úřadu byly všechny nedostatky, včetně personálního zajištění zařízení žalobkyně, odstraněny. Neobstojí spekulativní závěr žalovaného, že vzhledem ke zkušební době zaměstnanců nelze určit, zda se podařilo vyřešit problémy s personálním zabezpečením. Žalobkyně navíc byla nucena všechny

zaměstnance propustit v důsledku rozhodnutí krajského úřadu. Podle žalobkyně kontrola provedená v jejím zařízení dne 27. 2. 2012 nezjistila natolik závažné skutečnosti, které by nasvědčovaly výkonu sociálně-právní ochrany dětí v rozporu se zákonem o SPOD. Pokud tedy žalovaný ve svém rozhodnutí vytýkal nedostatky personálního zajištění týkajícího se roku 2011 a 2012, zpochybňoval tím výsledky kontrol krajského úřadu.

Žalobkyně uzavřela, že krajský úřad nezjistil skutečný stav věci a celé řízení vedl neobjektivně a diskriminačně s cílem žalobkyni poškodit. Závěry žalovaného jsou podle žalobkyně zavádějící a nemají oporu ve spise.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uznal nesprávné vymezení předmětu správního řízení krajským úřadem, nicméně konstatoval, že se nejednalo o vadu, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí krajského úřadu. Podle žalovaného není pravda, že žalobkyně opakovaně upozorňovala na to, že neobdržela oznámení o zahájení řízení. Žalobkyně totiž při jednání u žalovaného připustila, že jí bylo oznámeno zahájení řízení, a poukazovala jen na nesprávné vymezení jeho předmětu. Podle žalovaného si žalobkyně musela být vědoma toho, co je předmětem řízení, a ani v opačném případě by její práva nebyla dotčena, neboť předmětem řízení bylo stejně jako u žádosti o vydání pověření posouzení splnění podmínek pro výkon sociálně-právní ochrany dětí. K nevydání závazného stanoviska krajským úřadem žalovaný podotkl, že toto stanovisko se vydává jen v případě, že krajský úřad nebyl zároveň příslušný k rozhodnutí o vydání pověření ke zřízení a provozování posuzovaného zařízení sociálně-právní ochrany dětí.

K výroku o zániku pověření ke zřízení a provozování zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc žalovaný uvedl, že jej považuje za správný. Jedná se o deklaratorní výrok, který je podle žalovaného logickým důsledkem toho, že v nezpůsobilém zařízení nemůže být sociálně-právní ochrana dětí vykonávána. K námitkám neprovedení navržených důkazů žalovaný podotkl, že se pečlivě zabýval všemi důkazními návrhy, a konstatoval, že provádění důkazů svědeckou výpovědí všech současných i bývalých zaměstnanců a všech dětí svěřených v minulosti do péče zařízení by bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti a co nejmenšího zatěžování dotčených osob. Dodal, že v návaznosti na závěry Policie České republiky nebyla otázka používání nepřiměřených trestů vůči svěřeným dětem rozhodující pro posouzení zákonnosti rozhodnutí krajského úřadu. Stěžejním důvodem bylo podle žalovaného neuspokojivé personální zajištění činnosti zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc. Žalovaný připomněl, že v napadeném rozhodnutí uznal, že žalobkyni nebylo umožněno zúčastnit se výslechů svědků - bývalých zaměstnankyň, a poznamenal, že výpovědi bývalých zaměstnankyň P. a H. zohlednil jen v kontextu vyjádření žalobkyně o nevěrohodnosti, nespolehlivosti a negativním působení těchto osob na svěřené děti, což svědčí o problematickém personálním zajištění péče o děti v zařízení. Žalovaný zdůraznil, že tyto výpovědi neměly vliv na jeho konečné rozhodnutí založené na nedostatečném personálním zajištění činnosti zařízení žalobkyně.

Námítky proti postupu oprávněné úřední osoby Mgr. Š. při pořizování záznamů na mobil v rámci kontroly využití státního příspěvku pro zřizovatele (žalobkyni) označil žalovaný za nepodstatné a dodal, že žalobkyně byla na základě § 49 odst. 10 písm. c) zákona o SPOD povinna na požádání předložit krajskému úřadu záznamy o své činnosti. Postup Mgr. Š. nepovažoval žalovaný za hrubé vybočení z rozsahu oprávnění kontrolních pracovníků. Nahlédnutí do spisu bylo žalobkyni umožněno v rámci odvolacího řízení, tudíž jí byl podle žalovaného poskytnut dostatečný prostor k uplatnění procesních práv. Žalovaný dále

vysvětlil, že Ing. P. L., vedoucí odboru sociálních věcí krajského úřadu, byla úřední osobou oprávněnou k podepsání napadeného rozhodnutí. Tato skutečnost podle žalovaného vyplývá z organizačního řádu krajského úřadu.

K tvrzenému porušení povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, žalovaný uvedl, že při svém závěru o nedostatečném personálním zajištění činnosti zařízení žalobkyně vycházel primárně z jejích vyjádření a dále z podkladů o pracovním poměru a vzdělání zaměstnanců, které na vyžádání předložila žalobkyně. Na ostatní podklady, které žalobkyně rozporovala, zejména na výpovědi bývalých zaměstnankyň, vyjádření Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 11. 3. 2013 a další, nahlížel žalovaný tak, že neobsahují spolehlivě prokázaná zjištění, a proto je nebral při vydání konečného rozhodnutí v potaz. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobkyně, že jí vytýkal nedostatky v personálním zabezpečení činnosti pouze za roky 2011 a 2012. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval i aktuálním stavem, pokud jde o počet zaměstnanců, jejich odbornou způsobilost a pracovní zařazení v roce 2013 (do června). V odůvodnění žalovaný popsal změny v personálním zajištění činnosti zařízení žalobkyně a konstatoval, že nelze hovořit o stabilním a dostačujícím personálním zajištění jak výkonu osobní péče o svěřené děti, tak poskytování odborné péče svěřeným dětem, jejich rodičům a jiným osobám odpovědným za výchovu.

Podle žalovaného bylo z hlediska opakovaných stížností žalobkyně na postup oprávněné úřední osoby Mgr. Š. podstatné to, že nebyly shledány důvodné pochybnosti o její nepodjatosti. Žalovaný poukázal na skutečnost, že sama žalobkyně při jednání dne 4. 9. 2013 na jeho dotaz odpověděla, že jí nejsou známy žádné konkrétní skutečnosti ohledně osobního poměru Mgr. Š. k projednávané věci, k žalobkyni nebo k jejím zástupcům, které by podle § 14 správního řádu odůvodňovaly vyloučení této úřední osoby z projednávání věci. Stížnosti a výhrady žalobkyně vůči postupu oprávněné úřední osoby zkoumal žalovaný primárně z pohledu, zda neukazují na vady řízení, které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost rozhodnutí krajského úřadu. Takové vady však žalovaný nezjistil, ačkoli shledal oprávněnost některých výhrad žalobkyně vůči postupu krajského úřadu.

Žalobkyně v obsáhlé replice k vyjádření žalovaného setrvala na své argumentaci uvedené v žalobě. Zopakovala, že poukazovala na nesprávné vymezení předmětu řízení a vyzývala krajský úřad, aby jí zaslal oznámení o zahájení řízení, aby nebylo pochyb o vymezení jeho předmětu. Oznámení o zahájení řízení však žalobkyně neobdržela, což považovala za zásadní procesní pochybení, které nelze zakrýt tvrzením, že nemá vliv na zákonnost či správnost rozhodnutí. Žalobkyně konstatovala, že ani výkladové stanovisko žalovaného jako podmínku k posouzení v daném řízení neukládá využívání příspěvku ze státního rozpočtu pro zřizovatele k úhradě nákladů za pobyt a péči o dítě, správní orgány tudíž neoprávněně rozšířily okruh posuzovaných podmínek. Podle žalobkyně nelze v zákoně o SPOD, ani v jeho novele č. 401/2012 Sb. nalézt zmínku o institutu zániku pověření. Žalobkyně podotkla, že pokud žalovaný zjistil, že nesplňuje podmínky provozování zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc, měl z moci úřední zahájit řízení o odnětí pověření a poskytnout žalobkyni možnost k uplatnění jejích procesních práv. Podle žalobkyně se žalovaný nemůže odvolávat na lhůtu, kterou jí stanovil k návrhům důkazů a která uplynula dne 16. 9. 2013, když po této lhůtě sám dne 7. 11. 2013 doplnil podklady pro vydání rozhodnutí. Dále se žalobkyně pozastavila nad tím, že po uplynutí zmíněné lhůty musela na vydání napadeného rozhodnutí čekat sedm měsíců.

K otázce personálního zajištění činnosti svého zařízení žalobkyně poukázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný uvedl, že ke dni vydání rozhodnutí krajského úřadu (6. 6. 2013) byl aktuální stav personálního zajištění činnosti takový, že by bylo možné ho akceptovat jako dostačující z hlediska počtu zaměstnanců a počtu odborně způsobilých zaměstnanců. Podle žalobkyně tudíž zařízení k uvedenému datu splňovalo zákonné podmínky. Zmíněné tvrzení žalovaného podle žalobkyně odporuje jeho závěru, že bylo prokázáno nedostatečné personální zajištění činnosti zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí je nezákonné a jemu předcházející řízení navíc trpí vadami ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. Soud však nepřisvědčil všem námitkám žalobkyně.

Nejprve se soud zaměřil na namítanou nicotnost rozhodnutí krajského úřadu, která měla spočívat v tom, že toto rozhodnutí podepsala Ing. P. L., jež není uvedena na seznamu oprávněných osob. Pokud by rozhodnutí krajského úřadu bylo nicotné, bylo by současně nicotné i žalobou napadené rozhodnutí, neboť nicotnost je natolik zásadní vada, kterou nelze zhojit. Uvedené námitce však soud nepřisvědčil.

Podle § 15 odst. 2 správního řádu platí, že „[ú]kony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu (dále jen "oprávněné úřední osoby)".“ Ing. P. L. byla z titulu své funkce vedoucí odboru sociálních věcí krajského úřadu podle organizačního řádu krajského úřadu, který je založen ve správním spisu a který je vnitřním předpisem správního orgánu ve smyslu citovaného ustanovení, úřední osobou oprávněnou provádět úkony krajského úřadu v předmětném řízení. Rozhodnutí krajského úřadu tudíž podepsala oprávněná úřední osoba. Podpis Ing. L. na tomto rozhodnutí tak nemůže způsobit jeho nicotnost, ani nezákonnost.

Krajský úřad pochybil, pokud v záznamu o oprávněných úředních osobách ve spisu v projednávané věci neuvedl Ing. P. L., jak mu ukládá ustanovení § 15 odst. 4 správního řádu. Toto pochybení nicméně nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí krajského úřadu, resp. napadeného rozhodnutí, neboť za rozhodující je třeba považovat skutečnost, že rozhodnutí podepsala oprávněná úřední osoba. Žalobkyně navíc měla z předchozí komunikace s krajským úřadem povědomí o tom, že Ing. P. L. je vedoucí odboru sociálních věcí krajského úřadu, a tudíž mohla předpokládat, že je současně oprávněnou úřední osobou.

Poukazuje-li žalobkyně na vnitřní rozpornost odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, soud uvádí, že vytýkané rozpory neshledal. Žalobkyně totiž v rámci citace údajně rozporných pasáží odůvodnění vytrhla argumentaci žalovaného z příslušného kontextu. Žalobkyni lze přisvědčit, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyslovil, že stav personálního zajištění činnosti zařízení žalobkyně ke dni vydání rozhodnutí krajského úřadu (6. 6. 2013) by bylo možné akceptovat jako dostačující z hlediska počtu zaměstnanců a počtu odborně způsobilých zaměstnanců. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nicméně vyplývá, že tato věta byla uvozena tím, že nemůže nic změnit na závěru o častých personálních změnách a nemožnosti hovořit o personální stabilitě a kontinuitě, a pokračovala tím, že i nadále se na personálním zajištění činnosti významně podíleli pracovníci bez odborné způsobilosti. Žalovaný k tomu doplnil, že čtyři noví zaměstnanci s odbornou způsobilostí byli přijati v dubnu a květnu 2013 a nacházeli se ve zkušební době, a proto nebylo možné ověřit, zda se přijetím těchto zaměstnanců podařilo vyřešit problémy s personálním zabezpečením činnosti zařízení žalobkyně. V celkovém kontextu tedy část věty vybraná žalobkyní nevyznívá tak, že by byla v rozporu s dalšími závěry žalovaného. Soud proto považuje odůvodnění napadeného rozhodnutí za vnitřně nerozporné a srozumitelné.

K námitce nesprávně vymezeného předmětu řízení před krajským úřadem a neoznámení zahájení řízení žalobkyni soud konstatuje, že krajský úřad se obou těchto pochybení dopustil. Krajský úřad totiž od okamžiku podání oznámení žalobkyně podle čl. II bodu 8 zákona č. 401/2012 Sb. setrvale uváděl, že vede řízení o žádosti žalobkyně o vydání pověření k výkonu sociálně-právní ochrany dětí ve smyslu § 49 zákona o SPOD. V projednávané věci však řízení o takové žádosti nemohlo být vedeno, neboť žalobkyni bylo již v minulosti příslušné pověření vydáno. Vlastní podstata řízení spočívala v tom, že žalobkyně byla podle čl. II bodu 8 zákona č. 401/2012 Sb. povinna do dvou měsíců od účinnosti tohoto zákona oznámit krajskému úřadu všechna místa výkonu činnosti, ke kterým jí bylo vydáno pověření, a název a adresu sídla všech zařízení. Tuto povinnost žalobkyně splnila dne 15. 2. 2013, byť k tomu ne zcela vhodně využila formulář žádosti o vydání pověření.

Podle čl. II bodu 10 zákona č. 401/2012 Sb. bylo následně povinností krajského úřadu nejdéle do 8 měsíců ode dne splnění povinnosti žalobkyní vydat rozhodnutí, ve kterém budou uvedena zařízení, v kterých může být sociálně-právní ochrana dětí vykonávána, popřípadě zařízení, která podmínky pro výkon sociálně-právní ochrany dětí nesplňují. Z obsahu obou zmíněných ustanovení je zcela zjevné, že se nejedná o řízení o žádosti, nýbrž o řízení vedené z moci úřední, které tudíž mělo být v souladu s § 46 správního řádu zahájeno doručením oznámení žalobkyni. Toto oznámení mělo obsahovat označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci a podpis oprávněné úřední osoby.

Vzhledem k tomu, že krajský úřad až do vydání rozhodnutí ze dne 6. 6. 2013, jímž vyslovil, že zařízení žalobkyně nesplňuje podmínky pro výkon sociálně-právní ochrany dětí a pověření žalobkyně ke zřízení a provozování zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc zaniká, vedl řízení o domnělé žádosti žalobkyně o vydání pověření, podle názoru soudu není pochyb o tom, že nesprávně vymezil předmět řízení a porušil svou povinnost oznámit žalobkyni zahájení řízení. Žádný z úkonů krajského úřadu učiněných vůči žalobkyni před vydáním rozhodnutí ze dne 6. 6. 2013 totiž neobsahoval správné označení předmětu řízení, tudíž nemohl být považován za oznámení o zahájení řízení ve smyslu § 46 odst. 1 a 3 správního řádu. Teprve ve zmíněném rozhodnutí byl předmět řízení vymezen správně, a proto teprve doručením tohoto rozhodnutí bylo žalobkyni oznámeno zahájení řízení.

K výše uvedenému soud připomíná, že správní řízení v prvním stupni a odvolací řízení tvoří dohromady jeden celek. Nedostatky, jichž se dopustil správní orgán prvního stupně (krajský úřad), proto mohou být napraveny v rámci odvolacího řízení. Shodný názor vyslovil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000 - 39, publ. pod č. 5/2003 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz. Žalovaný poskytl žalobkyni v odvolacím řízení dostatečný prostor k uplatnění jejích procesních práv, čímž napravil potenciální zkrácení žalobkyně na právech způsobené nesprávným vymezením předmětu řízení před krajským úřadem i neoznámením o zahájení řízení. Žalobkyně si navíc zcela evidentně byla vědoma toho, že krajský úřad s ní vedl správní řízení a že v tomto řízení posuzoval, zda žalobkyně splňovala podmínky pro výkon sociálně-právní ochrany dětí. Ke zkrácení práv žalobkyně v důsledku neoznámení zahájení řízení a nesprávného vymezení jeho předmětu tak podle názoru soudu nedošlo. Tato pochybení byla napravena žalovaným, a proto nemohou mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalovaný v průběhu odvolacího řízení napravil rovněž pochybení krajského úřadu, které spočívalo v tom, že neumožnil žalobkyni nahlédnout do kompletního správního spisu. Žalovaný tuto možnost žalobkyni poskytl a žalobkyně ji využila, což sama potvrdila v textu žaloby. Po seznámení s kompletním správním spisem měla žalobkyně ještě dostatek času k tomu, aby uplatnila svá procesní práva. Uvedená vada tudíž byla v průběhu řízení odstraněna, aniž došlo k poškození práv žalobkyně.

Namítá-li žalobkyně, že ve správním řízení absentuje vydání závazného stanoviska podle čl. II bodu 9 zákona č. 401/2012 Sb., soud podotýká, že podle tohoto ustanovení platí, že „[k]rajský úřad, v jehož obvodu je zařízení sociálně-právní ochrany provozované právnickou nebo fyzickou osobou, které bylo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona krajským úřadem vydáno pověření výkonu sociálně-právní ochrany dětí, je povinen nejpozději do 6 měsíců ode dne splnění povinnosti pověřenou osobou podle bodu 8 posoudit, zda jsou v zařízení sociálně-právní ochrany splněny podmínky pro výkon sociálně-právní ochrany dětí. Tento krajský úřad je povinen vydat závazné stanovisko, ve kterém bude uveden název a adresa sídla všech zařízení, která splňují podmínky pro provozování těchto zařízení, popřípadě název a adresa sídla zařízení, která podmínky pro výkon sociálně-právní ochrany dětí nesplňují; závazné stanovisko přitom bezodkladně zašle krajskému úřadu, který pověření vydal.“ Z citovaného ustanovení jednoznačně vyplývá, že vydání závazného stanoviska má smysl jen v těch případech, kdy se sídlo zařízení sociálně-právní ochrany dětí nachází v obvodu jiného krajského úřadu, než který vydal pověření podle § 49 zákona o SPOD. Pokud je sídlo zařízení v obvodu krajského úřadu, který příslušné pověření vydal, posoudí si krajský

soud splnění všech podmínek sám a rovnou vydá rozhodnutí podle čl. II bodu 10 zákona č. 401/2012 Sb. Vydávání závazného stanoviska v těchto případech není namístě, ostatně již samotná představa, že správní orgán vydá závazné stanovisko sám pro své další řízení, je poněkud absurdní. Žalobkyně se tudíž mylí, pokud se domnívá, že krajský úřad měl před vydáním rozhodnutí ze dne 6. 6. 2013 vydat závazné stanovisko podle čl. II bodu 9 zákona č. 401/2012 Sb. Žalovanému pak nelze vytýkat, že se touto skutečností nezabýval, neboť žalobkyně ji v odvolání, ani v jeho doplnění nenamítala.

Další okruh námitek žalobkyně se týkal dokazování. Soud připomíná, že žalovaný některé námitky žalobkyně uznal za opodstatněné (zejména provedení výsledků svědkyň S. H., Mgr. H. K. a V. P. v nepřítomnosti žalobkyně, zohlednění výpovědí některých nezletilých svěřenců zařízení žalobkyně, apod.) a k nesprávně provedeným důkazům poté nepřihlížel. V této souvislosti považuje soud za podstatné to, že žalovaný označil za klíčový důvod, proč žalobkyně nesplňovala podmínky pro výkon sociálně-právní ochrany dětí v nedostatečném personálním zajištění činnosti zařízení žalobkyně. K prokázání této skutečnosti nebylo třeba provádět žádné výsledky osob, neboť postačily zprávy o provedených kontrolách, ke kterým se žalobkyně vždy vyjádřila, a dokumenty týkající se jednotlivých zaměstnanců, které žalobkyně předložila. Žalobkyni navržené důkazy výsledkem současných a bývalých zaměstnanců a dětí umístěných v zařízení žalobkyně shledal soud z hlediska prokázání nedostatečnosti personálního zajištění nadbytečnými, přičemž jiné skutečnosti nebylo třeba v řízení prokazovat. Shodně se v napadeném rozhodnutí vyjádřil také žalovaný, kterému proto nelze vytýkat, že nevysvětlil, proč neprovedl navržené důkazy.

Z obsahu správního spisu soud nezjistil, že by žalobkyně po uplynutí lhůty stanovené žalovaným k navržení důkazů, která skončila dne 16. 9. 2013, předložila žalovanému jakýkoli návrh. Námitku neprovedení důkazů předložených po 16. 9. 2013 proto soud považuje za lichou. Skutečnost, že žalovaný po tomto datu doplnil spis o další podklad pro rozhodnutí (vyrozumění Policie České republiky ze dne 1. 11. 2013 o výsledku šetření ve věci podezření ze spáchání trestného činu týrání svěřené osoby), nepředstavuje podle názoru soudu pochybení žalovaného, neboť předmětná lhůta byla stanovena k navržení důkazů ze strany žalobkyně a nikterak neomezovala žalovaného v tom, aby řádně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Zmíněné vyrozumění Policie České republiky navíc žalovaný vyhodnotil ve prospěch žalobkyně, když mimo jiné na jeho základě dospěl k závěru, že používání nepřiměřených trestů vůči dětem svěřeným do péče zařízení žalobkyně nebylo prokázáno. Námitky žalobkyně týkající se dokazování proto nejsou důvodné.

Důvodnou neshledal soud ani námitku, že napadené rozhodnutí bylo vydáno až po sedmi měsících od uplynutí lhůty k navržení důkazů žalobkyní. Správní řád sice v § 90 odst. 6 stanoví, že rozhodnutí má být vydáno ve lhůtách uvedených v § 71 odst. 3 správního řádu, tj. v daném případě do 60 dnů od předání spisu žalovanému, nicméně nedodržení této pořádkové lhůty nemá žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobkyně měla možnost podat po uplynutí lhůty žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 správního řádu, což však neučinila.

Žalobkyni lze přisvědčit, že zákon o SPOD, ani zákon č. 401/2012 Sb. nezakládají kompetenci správních orgánů rozhodnout o zániku pověření ke zřízení a provozování zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc, a proto by správní orgány neměly takovýto výrok ve

svých rozhodnutích uvádět. Podle čl. II bodu 10 zákona č. 401/2012 Sb. je povinností krajského úřadu vydat rozhodnutí, ve kterém budou uvedena zařízení, v kterých může být sociálně-právní ochrana dětí vykonávána, popřípadě zařízení, která podmínky pro výkon sociálně-právní ochrany dětí nesplňují. Dospěl-li krajský úřad k závěru, že zařízení žalobkyně nesplňuje podmínky pro výkon sociálně-právní ochrany dětí, postupoval správně, pokud tento závěr vyslovil ve výroku svého rozhodnutí. Další část výroku vyslovující zánik dříve vydaného pověření již dikci příslušných právních předpisů neodpovídá.

Předně je třeba zdůraznit, že zákon o SPOD počítá s pověřením k výkonu sociálně-právní ochrany (srov. § 48 a násl.), nikoli s pověřením ke zřízení a provozování zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc. Současně nelze opomenout, že zákon o SPOD, ani zákon č. 401/2012 Sb. neupravují zánik vydaného pověření k výkonu sociálně-právní ochrany, natožpak zánik pověření ke zřízení a provozování zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc. Zákon o SPOD hovoří toliko o odnětí pověření k výkonu sociálně-právní ochrany. Podmínky pro odnětí pověření jsou taxativně stanoveny v § 50 odst. 1 zmíněného zákona, podle kterého „[o]rgán sociálně-právní ochrany, který vydal pověření, rozhodne o odnětí pověření,

- a) požádá-li pověřená osoba o zrušení pověření,
- b) pokud byla pověřené osobě pravomocně uložena sankce za správní delikt uvedený v § 59 až 59k v případě, že jde o zvláště závažné porušení povinností,
- c) nevykonává-li pověřená osoba činnost, na kterou jí bylo vydáno pověření, a tuto skutečnost ve stanovené lhůtě neoznámí [§ 49 odst. 10 písm. a)],
- d) pokud po oznámení o pozastavení činnosti pověřená osoba do doby 1 roku od tohoto oznámení nezačala znovu činnost, na niž jí bylo vydáno pověření, vykonávat, nebo
- e) pokud byla pověřená osoba pravomocně odsouzena pro trestný čin uvedený v § 49 odst. 8.“

Žádné jiné důvody, na základě kterých by pověřená osoba (zde žalobkyně) mohla pozbýt pověření, nejsou v zákoně o SPOD upraveny. Pro projednávanou věc je podstatné především to, že mezi důvody pro odnětí pověření není uvedena možnost odejmout pověření v případě, že zařízení pověřené osoby nesplňuje podmínky pro výkon sociálně-právní ochrany. Některá porušení těchto podmínek lze jistě považovat za správní delikt ve smyslu § 59 až § 59k zákona o SPOD, nicméně důvodem pro odnětí pověření by v takovém případě bylo teprve pravomocné uložení sankce za některý z těchto správních deliktů, pokud se jedná o zvláště závažné porušení povinností. Ze správního spisu nevyplývá, že by žalobkyni byla uložena jakákoli sankce za správní delikt podle zákona o SPOD, tudíž nebyla naplněna podmínka pro odnětí pověření ve smyslu § 50 písm. b) téhož zákona. Jiné z výše citovaných písmen tohoto ustanovení nepřicházelo v projednávané věci v úvahu. Soud navíc zdůrazňuje, že o odnětí pověření by muselo být vedeno samostatné řízení zahájené z moci úřední s řádně vymezeným předmětem, což v projednávané věci nebylo.

Soud dále podotýká, že rozhodnutí o tom, že zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc nesplňuje podmínky pro výkon sociálně-právní ochrany dětí, ještě automaticky neznamená zánik pověření vydaného podle § 49 zákona o SPOD. Lze si totiž představit situaci, kdy pověřená osoba zřídila několik zařízení pro výkon sociálně-právní ochrany dětí nebo některé z jejích zařízení má více pracovišť, přičemž nesplnění podmínek, o kterém krajský úřad rozhoduje v režimu čl. II bodu 10 zákona č. 401/2012 Sb., se týká jen jednoho

zařízení či jednoho pracoviště. Vzhledem k tomu, že podle § 49 odst. 7 zákona o SPOD v případě zřízení nového zařízení nebo nového pracoviště rozhoduje krajský úřad o změně pověření nebo o vydání nového pověření, může nastat situace, kdy pověřená osoba provozuje na základě jednoho pověření, které bylo při zřízení nového zařízení nebo nového pracoviště pouze změněno, více zařízení sociálně-právní ochrany dětí nebo více pracovišť takového zařízení. Nesplnění zákonných podmínek v jednom zařízení či na jednom pracovišti přitom nemůže mít vliv na provoz ostatních, tudíž nemůže způsobit zánik pověření.

Podle názoru soudu je proto třeba důsledně odlišovat to, zda zařízení splňuje podmínky pro výkon sociálně-právní ochrany dětí, od trvání pověření k výkonu sociálně-právní ochrany. Je samozřejmě pravdou, že pokud žalobkyně provozovala jediné zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc, které podle rozhodnutí krajského úřadu nesplňovalo zákonné podmínky, nemohla fakticky po vydání uvedeného rozhodnutí vykonávat činnost na základě uděleného pověření. Nadále však zůstala pověřenou osobou, tudíž byla oprávněna např. požádat o zřízení nového zařízení sociálně-právní ochrany podle § 49 odst. 7 zákona o SPOD. Soud proto zastává názor, že za situace, kdy žádný právní předpis nespojuje s rozhodnutím o tom, že zařízení sociálně-právní ochrany dětí nesplňuje podmínky pro výkon sociálně-právní ochrany, zánik pověření k výkonu sociálně-právní ochrany, nebyl krajský úřad oprávněn tuto skutečnost deklarovat ve výroku svého rozhodnutí.

Krajský úřad tudíž uvedeným postupem porušil čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle kterého lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Vzhledem k tomu, že žalovaný tento postup potvrdil, dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu nezákonné ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. Námitka žalobkyně, že krajský úřad nebyl oprávněn rozhodnout o zániku pověření, je tudíž důvodná.

Jako důvodnou vyhodnotil soud rovněž námitku, že Mgr. Š. se i přes svůj neobjektivní a diskriminační přístup podílela na vyřizování věci u krajského úřadu až do vydání rozhodnutí ze dne 6. 6. 2013, ačkoli žalobkyně opakovaně upozorňovala na ztrátu důvěry. Z obsahu správního spisu soud totiž zjistil, že žalobkyně v řízení před krajským úřadem opakovaně vyslovila pochybnosti o nepodjatosti Mgr. Š., ze spisu však nevyplývá, že by o námitce podjatosti této osoby bylo před vydáním meritorního rozhodnutí ze strany krajského úřadu či žalovaného rozhodnuto.

Námitku podjatosti Mgr. Š. uplatnila žalobkyně poprvé dne 13. 5. 2013, když uvedla, že existují důvodná podezření, že dochází k úniku důvěrných informací, které žalobkyně dne 10. 5. 2013 sdělila pouze Mgr. Š., a proto žalobkyně ztratila důvěru vůči této osobě a vznikly jí pochybnosti o její nestrannosti a objektivnosti v celé záležitosti. Současně uvedla, že s touto skutečností již seznámila nadřízenou Mgr. Š. V podání ze dne 30. 5. 2013 žalobkyně znovu upozornila na velmi nestandardní postup Mgr. Š. a ztrátu důvěry v tuto úřednici, přičemž poukázala na žádost o okamžitou intervenci podanou u krajského úřadu dne 9. 5. 2013 a žádost o prošetření postupů Mgr. Š. podanou u krajského úřadu dne 15. 5. 2013. Naposledy zmíněné dva dokumenty, ani doklad o seznámení nadřízené Mgr. Š. s námitkou podjatosti nejsou ve spisu založeny. Soud má nicméně za prokázané, že žalobkyně opakovaně upozorňovala na nestandardní postup Mgr. Š. a přinejmenším dne 13. 5. 2013 uplatnila pochybnosti o její nestrannosti a objektivnosti, což představuje námitku podjatosti ve smyslu

§ 14 odst. 2 správního řádu, podle kterého „[ú]častník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen "představený").“

Předmětná námitka byla podána dne 13. 5. 2013 v reakci na zjištění žalobkyně, že dochází k úniku důvěrných informací, které žalobkyně dne 10. 5. 2013 sdělila pouze Mgr. Š. Je zjevné, že žalobkyně na zjištěnou skutečnost, ve které spatřovala důvod k pochybnostem o nestrannosti a objektivnosti Mgr. Š., reagovala bez zbytečného odkladu, neboť k tvrzenému úniku informací mohlo dojít nejdříve dne 10. 5. 2013 a již dne 13. 5. 2013 byla vznesena námitka podjatosti. Podle názoru soudu tudíž byl správní orgán povinen k této námitce přihlédnout a rozhodnout o ní, a to před vydáním rozhodnutí ve věci, tj. před 6. 6. 2013. To se však nestalo, neboť z obsahu spisu vyplývá, že o námitce podjatosti vůbec rozhodnuto nebylo.

Soud dále zdůrazňuje, že Mgr. Š. činila i po uplatnění zmíněné námitky podjatosti další úkony v řízení, když dne 14. 5. 2013 vedla výslech bývalé zaměstnankyně žalobkyně S. H., kdy se soud pozastavuje nad tím, že o tomto výsledku předem nevyrozuměla žalobkyni. Mgr. Š. dále dne 22. 5. 2013 vyzvala žalobkyni k seznámení s podklady rozhodnutí a dokonce je uvedena na meritorním rozhodnutí ze dne 6. 6. 2013 v kolonce vyřizuje. Žádný z těchto úkonů, včetně rozhodnutí ve věci samé, nebyl úkonem bezodkladným, který by mohla Mgr. Š. učinit podle § 14 odst. 3 věty druhé správního řádu. Naopak je třeba zdůraznit, že smyslem institutu vyloučení z projednávání a rozhodování věci je to, aby osoba, u které lze pochybovat o její nepodjatosti, nečinila úkony, při jejichž provádění by mohla ovlivnit výsledek řízení. Je proto zcela nezbytné, aby o uplatněné námitce podjatosti bylo rozhodnuto, a to před vydáním rozhodnutí o věci samé. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí krajského úřadu ze dne 6. 6. 2013 bylo vydáno, aniž bylo rozhodnuto o námitce podjatosti Mgr. Š., která se na jeho vydání podílela, a žalovaný tuto vadu v rámci odvolacího řízení nenapravil, neboť ani během odvolacího řízení nebylo rozhodnutí o předmětné námitce podjatosti vydáno, soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí trpí zásadní vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. spočívající v porušení § 14 odst. 2 správního řádu, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Ve vztahu k výtkám žalobkyně vůči Mgr. Š. soud dále uvádí, že žalobkyně v odvolání poukázala na podjatost této úřední osoby s tím, že v řízení opakovaně upozorňovala na její neseriózní přístup, nekorektní postupy, zneužití informací ve prospěch třetích osob, porušení mlčenlivosti a další skutečnosti. Současně dodala, že řízení bylo vedeno způsobem, kterým Mgr. Š. ve značné míře ovlivnila jeho výsledek. Tato tvrzení žalobkyně dále v odvolání podrobně rozvedla. Žalovaný k těmto námitkám v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobkyně sice uplatnila řadu výtek vůči postupu oprávněné úřední osoby, nicméně při ústním jednání připustila, že jí nejsou známy žádné konkrétní skutečnosti týkající se osobního poměru Mgr. Š. k projednávané věci, k žalobkyni nebo k jejím zástupcům, které by zpochybňovaly nepodjatost této osoby. Soud ovšem zjistil, že při ústním jednání dne 4. 9. 2013 žalobkyně na výzvu žalovaného popsala i další skutečnosti, které podle ní dokládaly nestandardní postup Mgr. Š. V protokolu o tomto jednání je dále uvedeno: „Zástupci účastníka řízení nicméně nedokáží podat konkrétní vysvětlení toho, z jakého důvodu by Mgr. R. Š. měla mít nějaký osobní zájem na projednávané věci, který by zakládal pochybnosti

ohledně její osobní nepodjatosti v této věci. Nicméně z pohledu účastníka řízení stranila Mgr. R. Š. v projednávané věci stanoviskům a postupům Magistrátu města Ústí nad Labem, a proto jednala neobjektivně. “ V kontextu tohoto zjištění je třeba vypořádání předmětných námitek ze strany žalovaného vyhodnotit jako zcela nedostatečné, neboť žalovaný vůbec nereagoval na jednotlivé skutečnosti, v nichž žalobkyně spatřovala podjatost Mgr. Š., a pouze překroutil vyjádření žalobkyně uskutečněné při jednání dne 4. 9. 2013. Samotná skutečnost, že žalobkyně nedokázala uvést, v čem konkrétně měl spočívat osobní zájem Mgr. Š. na projednávané věci, ještě neznamená, že se žalovaný nemusí zabývat jednotlivými tvrzenými pochybnostmi o její nepodjatosti. Napadené rozhodnutí je proto v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, což představuje vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

S ohledem na uvedené skutečnosti soud uzavírá, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s., neboť krajský úřad rozhodl o zániku pověření žalobkyně, aniž k tomu byl oprávněn, a žalovaný toto pochybení neodstranil. Napadené rozhodnutí je současně nepřezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť řádně nevypořádalo jednu z odvolacích námitek, a dále je zatíženo vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť bez dalšího potvrdilo rozhodnutí krajského úřadu, které bylo vydáno, aniž bylo rozhodnuto o námitce podjatosti vznesené žalobkyní. Soud proto shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 a § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. pro nezákonnost a pro vady řízení zrušil. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu.

Za situace, kdy soud shledal důvodnými námitky vytýkající procesní pochybení žalovaného, nezabýval se již věcnou správností napadeného rozhodnutí, neboť tu lze posuzovat jen v případě přezkoumatelného rozhodnutí vydaného v řízení prostém procesních vad.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 13.200 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3.000 Kč, z částky 9.300 Kč za tři úkony právní služby právní zástupkyně žalobkyně po 3.100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 9. 2006]. Soud neshledal důvody pro zvýšení odměny advokátky pro časovou náročnost poskytnutých úkonů právní služby ve smyslu § 12 odst. 1 advokátního tarifu, neboť vyšší časová náročnost úkonů právní služby v řízení ve správním soudnictví je zohledněna již ve stanovení tarifní hodnoty úkonu.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 29. června 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová